

העותרות:

1. בית גאה בבאר-שבע ע"ר 580590701
2. האגודה לזכויות האזרח בישראל ע"ר 580011567
ע"י ב"כ עוה"ד אבנר פינצ'וק ו/או שרונה אליהו חי
ו/או דן יקיר ו/או עודד פלר ו/או טלי ניר ו/או גיל גן-
מור ו/או תמר פלדמן ו/או נסרין עליאן ו/או משכית
בנדל ו/או טל חסין ו/או אן סוצ'יו ו/או רגד ג'ראיסי
ו/או רעות כהן ו/או רוני פלי ו/או סנא אבן ברי ו/או
שדא עמר

מהאגודה לזכויות האזרח בישראל
רחוב נחלת בנימין 75, תל אביב 65154
טלפון: 03-5608185, פקס: 03-5608165

- נ ג ד -

המשיב:

מפקד המחוז הדרומי, משטרת ישראל
ע"י פרקליטות המדינה, משרד המשפטים, ירושלים

עתירה למתן צו על תנאי

מוגשת בזאת עתירה למתן צו על תנאי המורה למשיב לבוא וליתן טעם מדוע לא ייתן לאלתר רישיון לקיום מצעד הגאווה בבאר שבע במועד ובנתיב שאושרו בעל פה - מצעד שיצא מחרתיים (יום חמישי, 14.7.2016) מחניון ויטמן בעיר העתיקה ויעבור בשדרות רגר עד לבניין העירייה.

בקשה לדיון דחוף ומיידי בעתירה

עתירה זו מוגשת בדחיפות לאחר שהמשיב חזר בו מהסכמות ומאישורים שניתנו לקיום מצעד הגאווה בבאר שבע במועד ובנתיב המפורטים בסעד המבוקש לעיל, דהיינו **מחרתיים**.

לפני כשבועיים, לאחר כחודש וחצי של דין ודברים, התחמקויות ותירוצים, אישרה המשטרה לעותרת 1 לקיים את המצעד בתנאים האמורים. האישור הפורמאלי בושש לבוא, אך נציגי המשיב חזרו על הסיכומים ועל האישור שניתן. לאור זאת, העותרת 1 פרסמה את המצעד, הוציאה כספים וערכה את כל הסידורים לקראת המצעד בהסתמך על אישור המשטרה.

ביום ראשון השבוע פורסם, **שרב העיר באר-שבע נפגש עם המשיב ועם ראש העירייה**, הפעיל לחצים ואיומים ודרש לדחוק את המצעד "למקום סגור ולא בולט" ולמצער ל"רחובות צדדיים".

באותו היום, **הודיעו העותרות למשטרה ולמחלקת הבג"צים**, כי בדעתן לעתור לבית המשפט הנכבד ככל שהאישור המובטח לא יינתן. פנייתן זו לא נענתה. תחת זאת, אתמול בשעות הערב, הודיע מפקד תחנת המשטרה לעותרת 1, שהמשיב חזר בו, וכי המצעד לא יעבור בשדרות רגר.

לאור זאת, ועל מנת שלא יסוכל המצעד, מתבקש בית המשפט הנכבד לקבוע דיון דחוף בעתירה.

ואלה נימוקי העתירה

המסכת העובדתית:

1. העותרת 1 (להלן: "העותרת"), "בית גאה בבאר שבע", היא עמותה רשומה, שהוקמה בשנת 2014 ופועלת לפיתוח ולהעצמת הקהילה הגאה בבאר שבע וביישובי הדרום.
2. העותרת 2 היא ארגון זכויות האדם הגדול והוותיק בישראל, הפועלת מאז שנת 1972 לקידום זכויות האדם ולהגנתן בישראל ובשטחים הנתונים לשליטתה.
3. במסגרת אירועי הגאווה ובמחאה על תת-תקצוב ופגיעה בזכויות הקהילה הלהט"בית בישראל ובבאר שבע בפרט, החליטה העותרת, לארגן את מצעד הגאווה הראשון בעיר באר שבע.
4. אירועי הגאווה הם חלק מלוח השנה של ערים רבות בעולם המערבי. אירועי הגאווה, ומצעד הגאווה ביניהם, מציינים החל משנת 1969, את "מהומות סטונוול", שהתקיימו בעיר ניו יורק במחאה על התעללות משטרתית מתמדת בקהילת הלהט"ב. מצעד הגאווה מבטא את השאיפה של בני הקהילה שלא לחיות בחד ובבושה מפני סביבתם והשאיפה לשוויון, כבוד וחירות.
5. בחודש אפריל נפגשו נציגות העותרת 1 (עו"ד סמדר בונן, גב' מיקי לוי ומר מרדכי פורת) עם מר **צביקה כהן, עוזר ראש עיריית באר-שבע**, סיפרו לו על כוונתן לארגן מצעד גאווה בבאר-שבע, וביקשו שהעירייה תסייע להן במימון המצעד ופעילויות נוספות של העותרת למען קהילת הלהט"ב בדרום.
6. הפגישה הייתה מאכזבת. עוזר ראש העירייה דחה את בקשות העותרת, אמר ש"**בבאר שבע אנחנו לא צועדים" והציע שיקיימו אירוע באולם סגור** (ב"מרכז הצעירים"). כשעמדו נציגות העותרת על דעתן, אמר להן מר כהן, שהן "באו להילחם" איתן, וחזר שוב על עמדתו, ש"**כאן זה לא תל-אביב**".
7. דבריו המקוממים של עוזר ראש העירייה היו נכונים במובן מצער אחד, הגם שלא לכך התכוון. אכן, בתל אביב ובערים אחרות במרכז הארץ קיימת כבר פתיחות יחסית כלפי בנות ובני קהילת הלהט"ב, למרות שגם במרכז הארץ עדיין ארוכה הדרך לשוויון מלא, לפתיחות ולסובלנות. בנות ובני הקהילה עדיין נתקלים בעוינות, בביטויי שנאה, ואפילו בפשעי שנאה מזעזעים. גם בתל אביב וסביבתה עדיין

חיים להט"בים רבים ובמיוחד בנות ובני נוער במצוקה ובפחד, ומצעדי הגאווה ופעילותן של עמותות דוגמת העותרת מהוות עבורם מקור כוח ועידוד.

8. מכל מקום, בנות ובני קהילת הלהט"ב בבאר-שבע ובסביבתה אינם נהנים אפילו מהפתיחות והחירות היחסיות ששוררות במרכז הארץ, כפי שניתן ללמוד, בין היתר, מהמסכת העובדתית שתיפרש להלן. בתל-אביב, בירושלים, בחיפה ובערים נוספות תומכת העירייה בדרכים שונות הפעילות הקהילה, ודואגת לסייע ביצירת אווירה מאפשרת ותומכת לבנות ולבני הנוער שבה. לעומת זאת, בבאר שבע שהמהווה מרכז לכל אזור הדרום פועלת העותרת בתקציב זעום וללא סיוע של העירייה. העדר ההכרה הממסדית תורמות להדרה של הקהילה הגאה, ומעצימות את התחושות הקשות של בנותיה ובניה בשל גילויי שנאה, השפלות ואיומים ובשל הפחד מפני חשיפה ויציאה מהארון.

9. מעבר לכך שמצעדי הגאווה הם חלק בלתי נפרד ומתבקש מחירות ההפגנה, יש להם חשיבות גדולה למימוש חירויות וזכויות יסוד של בנות ובני הקהילה, ובשל כך הם נעשים נפוצים יותר ויותר בכל רחבי המדינה ולא רק בערים המרכזיות. לצד המצעדים הוותיקים בתל-אביב ובירושלים, התקיימו השנה מצעדים גם בלב ערים נוספות. באשדוד התקיים ביום 17.6.2016 מצעד הגאווה והסובלנות. המצעד החל בהפנינג ברחבת העירייה בסמוך לתחנה המרכזית; נערך טקס זיכרון לקורבנות הטבח במועדון הלהט"ב באורלנדו בהשתתפות נציגות מהשגרירות האמריקאית; לאחר מכן יצא המצעד ועבר בעורק ראשי של העיר עד לחוף הים; ביום 1.7.2016 התקיים מצעד הגאווה השלישי בחדרה, בהשתתפות מאות צועדות וצועדים, שעברו ברחובות הראשיים של העיר עם דגלים בצבעי הקשת, כדי להפגין את הזכות של בנות ובני הקהילה "לחיות בכל מקום ולא רק בתל אביב". המצעד הסתיים ברחבה של הקניון הגדול בעיר בהפנינג, במופעי רחוב, ובדברים שנשאו נציגי התא הגאה בעיר, נציגי ארגוני הלהט"ב הדתיים, נציגי ועוד.

10. ביום 17.5.2016 פנתה העותרת לראשונה אל תחנת המשטרה בעיר על מנת להגיש בקשה לעריכת מצעד הגאווה. במשך כשבועיים סירבו בתחנת המשטרה לקבל את הבקשה ודחו את המארגנות בלך ושוב בטענות תמוהות וחסרות שחר; רק ביום 31.5.2016 לאחר שהמתנינו במשך 4 שעות בתחנה עלה בידי המארגנות להניע את השוטרים לקבל את הבקשה.

הנתק הבקשה לרישיון שהגישו מארגנות המצעד ביום 31.5.2016 מצורף ומסומן 1/ע.

1/ע

11. כאמור בבקשה, המצעד תוכנן להתקיים ביום חמישי 30.6.2016, שכן, בחודש יוני מצוינים ברחבי ישראל והעולם כולו אירועי הגאווה. מספר המשתתפים המשוער היה 2,000 איש ואישה.

12. המארגנות ביקשו לקיים את מצעד הגאווה בציר המרכזי היחיד בעיר, **שדרות רגר**, בקטע שבין מרכז המורים ועד לבניין העירייה. המדובר ברחוב שבו מצוינים האירועים המשמעותיים בעיר: חגיגות יום העצמאות נערכות בו מדי שנה; לאחרונה התקיימו בו חגיגות לציון זכייתה של קבוצת הפועל באר שבע בגביע המדינה בכדורגל, והוא נחסם פעמיים, יום אחר יום; בשנים 2013 ו-2014 התקיים בו מירוץ הלילה; גם הפגנות רבות נערכות בו, כמו למשל, הפגנת האחד במאי בשנת 2014, שתי הפגנות נגד

מתווה הגז בחודש נובמבר 2015, "מצעד השרמוטות" בחודש מאי 2016, הפגנת עובדי כ"ל, צעדת הרופאים, ועוד ועוד. אכן, **שדרות רגר הן "כיכר העיר" של באר שבע.**

13. במסגרת באר שבע סירבו לאשר את קיום המצעד במועד ובנתיב המבוקשים. באשר למועד המבוקש הוסבר למארגנות שבאותו יום עתיד ראש הממשלה לבקר בחצרים לצורך טקס סיום קורס טייס, ועל כן כוחות התחנה אמורים לקחת חלק באבטחת האירוע. למרות שאירועי הגאווה מתקיימים, כאמור, בחודש יוני, **ועל מנת לגלות רצון טוב ושיתוף פעולה עם המשטרה, הציעו המארגנות לדחות את המצעד בשבוע, ליום חמישי ה-7 ביולי.**

14. אלא שאז הודיעה המשטרה, שקיים **איסור גורף לאשר צעדות בשדרות רגר בימי חמישי**, בתואנה שביום זה ציר התנועה עמוס במיוחד. זאת, על אף שהמצעד תוכנן להתקיים בשעות הערב שבהן התנועה בכביש דלילה יותר, ולמרות שחלק מהאירועים וההפגנות שהתקיימו בשדרות רגר כאמור לעיל התקיימו בימי חמישי.

15. עוד נטען באזני המארגנות, כי קיום המצעד בנתיב המבוקש עלול להכביד על הגישה לבית החולים סורוקה, שאחת מהכניסות אליו ממוקמת בסמוך לשדרות רגר. לנוכח זאת, הציעו המארגנות לצעוד על שדרות רגר מדרום לצפון, באופן שלא יחסום את הגישה לבית החולים. **אבל גם חלופה זו נדחתה.**

16. בחלוף מעל חודש של פגישות, תכתובות ושיחות שלא הניבו את הרישיון המיוחל, פנתה העותרת 1 לאגודה לזכויות האזרח (העותרת 2), וזו פנתה בשמה ביום 21.6.2016 **ליועצת המשפטית במחוז דרום, עו"ד שירה דה פורטו** וביקשה את התערבותה.

העתק פניית העותרת 2 מיום 21.6.2016 ליועמ"שית מחוז דרום מצורף ומסומן **ע/2**.

2/ע

17. בעקבות זאת, זומנו מארגנות המצעד **לפגישה שהתקיימה ביום 26.6.2016 אצל מפקד מחוז דרום**, ניצב דוד ביטן, בהשתתפות היועצת המשפטית של מחוז דרום, יועמ"ש המרחב נגב, מפקד תחנת באר שבע וקצינים נוספים. לאור התמשכות הליכי האישור הסכימו המארגנות לדחות את מועד המצעד. המארגנות חזרו והסבירו לבני שיחן את החשיבות הגדולה שבקיום המצעד בנתיב המבוקש, והפגישה הסתיימה ברוח טובה ובהבטחה שתשובה סופית תימסר להן למחרת היום לאחר הערכת מצב.

18. ואכן, למחרת היום (בתאריך 27.6.2016) התקשר מפקד תחנת באר שבע אל נציגת העותרת, עו"ד סמדר בונן, **ובישר לה, כי המצעד ייערך ביום 14.7.2016**, ויצא מחניון ויטמן **לאורך שדרות רגר** לכיוון בניין העירייה. מפקד התחנה הסביר, כי התוואי שאותו ביקשו המארגנות מלכתחילה (ממרכז מורים ועד לעירייה - ר' פסקה 12 לעיל) נפסל בשל שיקולים "טקטיים" ועל מנת לאפשר נגישות לבית החולים סורוקה.

חרף השינוי **קיבלו המארגנות את תנאי המשטרה, ונערכו בהסתמך עליהם** בפרסום המצעד, בתיאום עם חברות הסעה, ובכל יתר פעולות ההכנה הנדרשות לקיום המצעד בתוואי שסוכם.

19. אלא שאז **התחדשה מסכת הטרטורים והדחיות מצד המשטרה**. כל אימת שהעותרות פנו על מנת לקבל את האישור הפורמאלי של מה שסוכם ואושר, הן נענו בתירוצים ובדחיות, הגם שלצד אלו ניתנו שוב ושוב הבטחות מרגיעות - שמדובר בעיכובים טכניים ושאינן שינוי באישור שנמסר להן בעל פה.

כך, למשל, בשיחה טלפונית שנערכה בשבוע שעבר ביום 5.7.2016, חזר מפקד תחנת באר-שבע והרגיע את עו"ד בונן, שאין לה מה לדאוג, ושלא חל שינוי בתנאים שאושרו-

"ה-14 מאושר (מועד המצעד - ה-14 ביולי), והתואי מויטמן לעירייה מאושר כמו שדיברנו, והכול בסדר... טוב שאת מדברת איתי, אני מודיע לך באופן רשמי: שני הדברים מאושרים... מילה זו מילה"

20. אך רישיון חתום לא יצא גם בימים שלאחר מכן. על כן, ביום ראשון השבוע (10.7.2016) פנתה העותרת 2 במכתב ליועץ המשפטי של משטרת ישראל, תת ניצב שאול גורדון, וביקשה ממנו להנחות את המשיב שיעביר סוף סוף למארגנות את הרישיון המיוחל, על מנת לחסוך התדיינות מיותרת.

העתק המכתב נשלח גם למשיב ולמנהלת מחלקת הבג"צים בפרקליטות המדינה.

העתק מכתב העותרת 2 מיום 10.7.2016 מצורף ומסומן 3/ע.

3/ע

21. מכתב אחרון זה לא נענה. תחת זאת, אתמול (יום שני 11.7.2016) בשעות הערב, לאחר שעות של מריטת עצבים, נפגש מפקד תחנת באר-שבע עם נציגת העותרת, והודיע לה, כי עקב הערכות מודיעיניות, המשיב חוזר בו מההסכמה והאישור שכבר ניתנו, ומוכן לאשר מצעד במסלול שאינו מרכזי: בדרך השלום, ולחלופין ברחוב הרצל בעיר העתיקה. מדובר בנתיבים שכונתיים ולא בדרך עירונית מרכזית כשדרות רגר, תאורת הרחוב חלשה יחסית, ובשעות הערב בתי העסק נסגרים, והעוברים והשבים מתמעטים.

העתק מפת העיר באר שבע, ועליה מסומנים המסלול שאושר בתחילה, והמסלול החדש שהוצע אתמול מצורף ומסומן 4/ע.

4/ע

22. מפקד התחנה לא פירט את פשר הידיעות החדשות, שקיבלה המשטרה, ואשר לטענתו הביאו את המשיב לחזור בו מהאישור שכבר ניתן ולדחוק את מצעד הגאווה ממרכז העיר. ההתפתחות החדשה היחידה הידועה לעותרות מקורה בפרסומים תקשורתיים על **איומים ולחצים שהופעלו על המשטרה ועל ראש העירייה מצד רב העיר, יהודה דרעי, ונציגיו במועצת העיר**.

23. בידיעות שהתפרסמו ביום ראשון (10.7.2017) דווח על פועלו של רב העיר לסיכול המצעד:

"כינוס חירום, בו השתתפו רבני השכונות והקהילות בעיר, במהלכו הובעה מחאה ושאת נפש כנגד המצעד שעתיד להתקיים ברחוב הראשי בעיר ביום חמישי הקרוב. רב העיר, הגאון רבי יהודה דרעי הבהיר בכינוס כי שלושת חברי מועצת העיר מטעם ש"ס, לא יוכלו להמשיך בתפקידם - אם המצעד יצעד ברחוב הראשי... במהלך הכינוס הבהיר רבה של העיר, כי אם הנציגים במועצה לא יתפטרו מתפקידם - לא ימשיך בתפקידו." (אתר החדשות "חרדים 10" מיום 10.7.2016).

24. בתשובה לשאלה שהופנתה אליו ביום ראשון השבוע הודיע הרב:

"אנחנו מדברים על מצעד מתוכנן בשדרות רגר, מול שכונות דתיות בעיר, מול בתי כנסת, זה לא אפשרי... **תמיד נעשתה התהלכה הזו במקום סגור**. אנחנו הצענו מתווה אחר, **לא בשדרה, יש רחובות צדדיים בעיר העתיקה**, שיעשו שם כמו שעשו כל השנים **במקום סגור ולא בולט...**

אז **הסכמנו לכך שיעשו כרצונם במקום פתוח, אבל לא בשדרה הזו**. דיברנו עם ראש העיר, עם מפקד המחוז, אני לא מבין למה התירו בכלל את הצעדה הזו במקום הזה. ועוד בשעה שבע בערב, בין מנחה לערבית, זה ממש מפגן פרובוקטיבי, זו החלטה אומללה...

דיברתי עם ראש העיר שמגלגל על מפקד המחוז שמגלגל על ראש העיר, אבל לא התייאשו, אנחנו ממשיכים בהידברות. כעת אנחנו מחכים לתשובה סופית האם יקבלו את הצעת הפשרה שלנו".

25. הרב דרעי הוסיף ואמר, שאם לא תישאר ברירה, "נעשה מחאה המונית", אך הטעים והוסיף, שעל מנת למנוע סכנה של התנגשות עם הצועדים או בהם, "התעקשתי לעשות את המחאה יום קודם ולא באותו יום".

העתק הראיון של רב העיר באר שבע מיום 10.7.2016 מצורף ומסומן ע/6. <http://bit.ly/29twmMB>

5/ע

26. דבריו של רב העיר בדבר "פשרה" בינו לבין ראש העירייה ומפקד המחוז, ואשר לפיה יידחק המצעד ל"רחובות צדדיים בעיר העתיקה", אושרו על ידי ראש העירייה, מר רוביק דנילוביץ'. בפגישה שקיים אתמול (11.7.2016) עם נציגות העותרת, **סיפר מר דנילוביץ', כי נפגש עם הרב דרעי במשרדו של המשיב, ובפגישה זו גובשה "הפשרה"**.

27. עו"ד בונן ונציגות העותרת האחרות הציעו לראש העירייה, שיפגשו עם הרב דרעי כדי להסביר לו שהמצעד והמחאה אינם מכוונים נגדו או נגד הקהילה הדתית בעיר. אך ראש העירייה והמשיב נותרו בשלהם ועל כן לא נותרה לעותרת ברירה אלא לפנות ולבקש סעד מבית המשפט הנכבד.

הטיעון המשפטי

28. חופש הביטוי הוא נשמת אפה של הדמוקרטיה, וזכות ההפגנה והתהלכה היא חלק בלתי נפרד ממנו ואף זכתה למעמד חוקתי על כזכות העומדת בפני עצמה וכנגזרת מחופש הביטוי. ההפגנה היא כלי מרכזי להבעת דעות ולהעלאת סוגיות חברתיות על סדר היום הציבורי. (דא"ו: בג"צ 148/79 סער נ' שר הפנים והמטרה, פ"ד לד (2) 169; בג"צ 153/83 לוי נ' מפקד המחוז הדרומי של משרתת ישראל, פ"ד לח (2) 393 (להלן: בג"צ לוי); בג"צ 292/83 נאמני הר הבית נ' מפקד משרתת מרחב ירושלים, פ"ד לח (2) 449; בג"צ 6658/93 עם כלביא נ' מפקד תחנת ירושלים, פ"ד מח (2) 393).

29. בפסיקת ארוכת שנים קבע בית המשפט הנכבד כי "עיקר מבחנו של חופש הביטוי – על דעות שעשויות להיות מקוממות ומכעיסות" (בג"ץ 8988/06 משי זהב נ' מפקד מחוז ירושלים, פסקה 9 לפסק דינה של הנשיאה ביניש (27.12.2006)). "חופש הביטוי וחופש ההפגנה אין משמעותם אך החופש לבטא דברים הערבים לאוזן. חופש התהלכה אינו רק החופש של ילדים וזרי פרחים בידיהם לצעוד ברחובה של עיר,

אלא גם חופש הצעידה של אנשים, אשר דעותיהם אינן מקובלות, ועצם צעידתם מרגיזה ומעוררת כעס אלה כאלה זכאים לצעוד, וזכותם זו אינה קשורה במידת החיבה או הכעס שהם מעוררים" (בג"צ לוי בעמ' 411).

30. בית המשפט הנכבד הכיר בחשיבות קיומן של הפגנות ותהלוכות **דווקא באזורים מרכזים** של העיר :

"מטבע הדברים, טיבן של הפגנות ותהלוכות להיעשות באזורים מרכזיים, החשופים לעין הציבור הרחב ולא במחשכים. העברתן הכפויה של תהלוכות לפאתי העיר, פוגעת בתכלית העיקרית לקיומן, ושוללת מהן את המאפיין העיקרי לבטא מסרים במלל ובתנועה לקליטת ציבור השומעים והצופים" (בג"ץ 5346/07 **ברנשטיין נ' משטרת ישראל** (19.6.2007)).

31. בהתאם לזאת, גם נקבע בהנחיית היועמ"ש מס' 3.1200 בדבר "חירות ההפגנה, כי "בדרך כלל לא יהיה זה איזון נאות ... אם המשטרה תתיר הפגנה בשעה או במסלול המסכלים את המטרה למשוך את תשומת הלב של התושבים, כגון שהרישיון יתר לקיים תהלוכה בשעה שהרחובות ריקים מאדם או באיזור שאין בו תנועת תושבים" (סעיף 12ז).

32. בניגוד למשיב ולפרנסי העיר באר-שבע, שהפעילו עליו לחצים כדי שיחזור בו מהאישור שניתן לעותרת, בית המשפט הנכבד הכיר זה מכבר בזכות של בני ובנות קהילת הלהט"ב להפגין ולערוך **מצעדים במרכזי הערים** כדי לבטא את ייחודן בדרך הרצויה להן :

"הקהילה ההומו-לסבית מבקשת לקיים אירוע פומבי, בו יינתן ביטוי לאופייה ולייחודה. היא מבקשת להיחשף בפני הציבור הרחב, כדי שיכיר אותה, וכדי שיכיר בה. חשיבותו של האירוע פועלת כלפי חוץ וכלפי פנים. הוא נועד לחשוף את בני הקהילה לציבור הרחב, ובד בבד, לחשל את החוליות המקשרות בין בני הקהילה בינם לבין עצמם, ולחזק את בטחונם הפנימי בדרך החיים שבחרו להם. בחברה דמוקרטית, זכותו של כל אדם וכל קבוצה להביע ולבטא את ייחודם בדרך הרצויה להם במסגרת החוק, ובכלל זה בחשיפה בפני הציבור הרחב בדרך של אספה ותהלוכה. זכות זו היא זכות חוקתית, המצויה ברף העליון של זכויות האדם." (בג"ץ 5277/07 **מרזל נ' מפקד משטרת מחוז ירושלים** (20.6.2007)).

33. החלטת המשיב מנוגדת להלכה, שלפיה רף הסיבולת המצדיק הגבלת חופש ביטוי עקב פגיעה ברגשות הוא גבוה ביותר, ורק מצבים חריגים ויוצאי דופן יצדיקו גריעה מחופש זה (בג"ץ 1514/01 **גור אדיה נ' הרשות השנייה לטלוויזיה ורדיו**, פ"ד 41 נה (4) 267). וביתר מיקוד לענייננו נפסק :

"עריכת 'מצעד הגאווה' אמנם עלול לפגוע ברגשות הציבור, אולם פגיעה צפויה כזו אינה עוברת את רף הסיבולת הגבוה של הציבור, המצדיק את בלימתו של חופש הביטוי האישי והקבוצתי" (בג"ץ 5317/08 **מרזל נ' מפקד משטרת מחוז ירושלים** (21.7.2008)).

34. החלטת המשיב **חורגת באורח קיצוני ממתחם הסבירות** ואינה עומדת במבחני ההלכה הפסוקה. היא מנוגדת לפסיקה ארוכת שנים, הקובעת שסבירות ההגבלות שמבקשת המשטרה לקבוע לעניין מיקום ההפגנה מחייבת איזון בין הפגיעה בחירות ההפגנה לבין הסיכונים לפגיעה באינטרס ציבורי כתוצאה מקיום ההפגנה כמבוקש. אמת המידה שנקבעה בפסיקה בהקשר זה היא כי ניתן לשלול או להגביל את חופש ההפגנה רק כאשר קיימת **ודאות קרובה לסכנה ממשית לפגיעה קשה בביטחון הציבור** או בסדר הציבורי.

35. אפילו במקרה שקיים חשש שמאן דהוא ינסה להפריע להפגנה, אין לאפשר מצב דברים שבו קהל עוין ימנע מהמפגינים לממש את זכותם:

"ההתחשבות בקהל העוין כמוה כהענקת מפתח לשימוש בזכות ההפגנה והתהלכה בידי המתנגדים לה. דבר זה יש למנוע. אין לתת וטו לאספסוף ופרס לאלמות". (בג"ץ 153/83 לוי נ' מפקד המחוז הדרומי, פ"ד לח(2) 393, 398 (1984); וראו עוד: בג"ץ 4712/96 טיענת מר"צ נ' מפקד מחוז ירושלים, פ"ד נ(2) 822, 832 (1996)).

"על המשטרה לנקוט בכל האמצעים הסבירים העומדים לרשותה כדי לאפשר למבקשים להפגין, לממש את זכותם האמורה. רק כאשר חרף פעולות המשטרה הסיכון הממשי הנובע מהקהל העוין בעינו עומד, ניתן להגביל את חופש הביטוי וההפגנה; זאת, כאשר מתקיים חשש קרוב לוודאי לפגיעה קשה וחמורה בביטחון הציבור." (בג"ץ 5277/07 מרזל נ' מפקד משטרת מחוז ירושלים (20.6.2007)).

36. במשך חודשיים עשה המשיב מאמצים רבים בניסיון להתיש את העותרת ולהניא אותה מכוונתה לקיים את מצעד הגאווה במרכז העיר. גם לאחר שכבר אישר את נתיב המצעד, ולמרות הבטחות חד משמעיות וחוזרות שניתנו לעותרת, מיאן המשיב להוציא אישור פורמאלי, ובסופו של דבר חזר בו תוך כניעה ללחצים ולשיקולים הזרים, של העירייה ושל רב העיר, שכזכור דרשו - זו בתחילת הדרך וזה בסופה - שאירוע הגאווה בבאר שבע יתקיים ב"ארון" - באולם סגור.

37. המשיב מאשר כעניין שבשיגרה לקיים בשדרות רגר חגיגות, תהלוכות והפגנות. הסיור לאשר למצעד הגאווה לעבור באותן שדרות לוקה בהפליה פסולה ומשפילה של העותרת ושל בנות ובני קהילת הלהט"ב (ראו: בג"ץ 6396/96 זקין נ' ראש עיריית באר שבע, פ"ד נג(3), 289, 305).

38. בהתנהלות המשיב וביתר הנסיבות המקרה יש כדי לסתור את חזקת תקינות המנהל, ולהטיל על המשיב את החובה להוכיח את טענותיו ולשכנע כי החלטתו עומדת בדרישות הדין. נטל זה הוא כבד במיוחד בשים לכך, שהפגיעה בזכות יסוד כשלעצמה מגלגלת לפתחה של הרשות את נטל ההוכחה ואת נטל השכנוע.

על יסוד האמור לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד להוציא מלפניו צו כאמור בראשית העתירה, ולאחר קבלת תשובת המשיבים להפוך אותו למוחלט, ולחייב את המשיב בהוצאות העותרות.